

כלומר, באור הברייתא השניה כך הוא :

הנה, לדעת רשב"ג, אף על פי שיכול למכור את הגוף, מכל מקום לכתחילה לא ימכור כדי לקיים את דברי המוכר, שחפץ לתת לשני אחריו.

ולכן, הברייתא השניה עוסקת במקרה שמכר סתם, ולא פירש, ובכהאי גוונא, לדעת רבי לא מכר אלא פירות, שהרי אינו יכול למכור את הגוף, ואת הפירות יכול למכור אף לכתחילה.

ואילו לרשב"ג, כשמכר סתם, מכר את הגוף, ולכן אמר רשב"ג שלא ימכור לכתחילה.

אך הברייתא הראשונה מדברת בדיעבד, כשמכר את הגוף, ובמקרה זה, לדעת רבי מכירתו בטלה. ואילו לרשב"ג, מכירתו קיימת.⁽¹⁶⁰⁾

אמר אביי, איזהו רשע ערום [כלומר, איזהו רשע שמתקיימים דבריו]?

ומקשה הגמרא: **ורמינחיה**, הרי שנינו להיפך: האומר "נכסי לך ואחר כך לפלוני", יורד ראשון ומוכר ואוכל. דברי רבי.

רבן שמעון בן גמליאל אומר, אין לראשון אלא אכילת פירות בלבד.

קשיא מדברי רבי בכריתא הראשונה, אדברי רבי בכריתא השניה, ודברי רשב"ג, אדברי רשב"ג?

ומתרת הגמרא: **דרבי אדרבי לא קשיא, הא לגופא הא לפירא.**

דהיינו, הברייתא הראשונה עוסקת במקרה שמכר את גוף הנכסים, ובזה סבר רבי שאינו יכול למכור, כיון ש"קנין פירות לאו כקנין הגוף דמי", ולכן השני מוציא מיד הלקוחות.

ואילו הברייתא השניה עוסקת במקרה שמכר את הפירות, ובכה"ג אף רבי מודה שמכירתו קיימת.⁽¹⁵⁹⁾

וכן דרשב"ג אדרשב"ג לא קשיא, הא לכתחלה הא דיעבד.

שלא הגיעו ליתלש. כדתניא בסיפא דמתניתא, דאב תולש ומאכיל.

פירוש, סמוך למיתתו יכול לתלוש אפילו פירות שלא הגיעו ליתלש. דאם לא כן מאי קמשמע לן בסיפא טפי מרישא.

ורבי שמעון בן גמליאל סובר אין לראשון אלא אכילת פירות.

כלומר, לכתחלה אם רוצה לעשות כדין אין לו אלא אכילת פירות התלושין, אבל לא לתלוש פירות שלא הגיעו לתלוש,

אבל בדיעבד, אף הגוף יכול למכור.

159. והחידוש, שיכול למכור את השיעבוד שיש לו על הקרקע לענין אכילת פירותיה, אף על פי שהפירות עדיין אינם בעולם. ולא אמרינן "אין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם", כיון שאינו מקנה את הפירות עצמם, אלא את השיעבוד שיש לו בקרקע. הר"י מיגאש.

160. על פי הרשב"ם. ולשיטתו, בין לרבי ובין לרשב"ג לכתחילה לא ימכור את הגוף. ולא נחלקו אלא במקרה שמכר סתם, או בדיעבד.

אך הרא"ש כתב, ונראה דבהא פליגי, דלרבי, יורד ראשון ומוכר ואוכל, ואפילו תולש פירות